

šwoju ruku šwěru nałožo na duchomne šnjeřske džělo, šo by šo hišcže Bože šłowo nad wami pschetrasniło jako šymjo noweho naroda!

III.

Šo tym šo bě přědar Salomon radžił: „Kano šny twoje šymjo a na wječor njepšestań se šwojej ruku“, dha nětko pschistaji, čžeho dla mašch po tej radže čžinicž. Wón džesche: „pschetož ty njewěšch, hacž to abo tamne šo radžicž budže, a hdy by šo wobojě radžiło, dha by hišcže lěpje było.“ To je wjele wopšchijaze šłowo. Tu je najpriódžy wšchěm mlodym ludžom prajene: wy njewěšcže, hacž šo wam radži, hacž budže wam spožcžene, tež na stare dny pschińcž: duž budžcže hižom ša šwoje mlode lěta tak starošcžiwí ša šwojeje dusche šbóžnosčž, šo móžecže štroschtui we wěrije se šwěta hicž, hdyž tón Knješ waš sahe wotwoła. Ššwojeho sažneho wobroczenja njeje šo hišcže nihtón kał; ale hela šchumi wot wucza tych, kiž buchú přecž torhujeni, přjedy hacž šo k pokucže nahotowachu! — Dale je pał tež š tamnym šłowom na to ratařske šhonjenje pokasane: Dokelž je njewěšte, hacž šo čži sažny abo pošdny šnyw poradži, dha mudrje čžinišch, je-li šo mašch woboji wušnyw, tak derje sažny kaž tež pošdny. Tak šo čži, da-li Bóh, š najmjeńšcha jedny šnyw derje poradži; bješ tym, šo móže pošdny hospodar, kiž žaneho sažneho šnywa nima, do šrudneho, žałošneho šškłodowanja pschińcž. Hižom derje je, hdyž šo jedny šnyw radži; ale hišcže lěpje je, hdyž šo woboji, sažny a pošdny šnyw, radži. To je tak jašnje, tak šrosymliwje nam do wutrobny rycžane, šo dnybi kóždy pošnacž a wušnacž: Ja bych tola šam k šwojej šškłodže byl, a bych šo šam wot Božeho hnadneho žohnowanja wušančnył, hdy bych nochzyl wšchón mój hnadny čžaš, sažny a pošdny, k temu wufupicž, šo bych se šwěrnym wužiwanjom Božeho šłowa a š poškušnym čžinjenjom po Božim šłowje na ducha byl.

Tajku šwěrnoscž a mudrosčž šny ty, o Knježe, do wutrobny nascheje lubeje šobušotry plodžil wot jejneje małosčže šem. Plodž a šdzerž tajku mudrosčž a šwěrnoscž tež, kaž w jejnych sawostajenyh džěcžoch, kotrymž šny to